

A. MATTHEY

Η ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ

Ἡ Ἀγγελίνα ἦτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τινος μακρᾶς ἔδρας. (σελ. 455).

— Σήμερον τὸ πρωτὶ, ἐπανελάθε μετ' ὀλίγον ἡ Βάλδα, μονομαχοῦσι διὰ πιστολίου ἀνυπερθέτως, καὶ ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν ἐπιτυχᾶνει εἰς τὸ πιστόλιον· ἐφόνευσεν ἤδη δύο.

Ἡ Λουκία ἔρρηξε κραυγὴν τρόμου.

— Ἄ!... καὶ θὰ γείνη αὐτὸ δι' ἐμέ; Δὲν θέλω! δὲν θέλω νὰ μονομαχήσῃ δι' ἐμέ! νὰ φονευθῇ δι' ἐμέ! Τί πρέπει νὰ γείνη, διὰ νὰ ἐμποδισθῇ αὐτὴ ἡ μονομαχία;

— Τί πρέπει νὰ κάμῃς, Λουκία; Τὸ καθήκόν σου! εἶπεν ὁ κύριος Δὲ Σερζύ, ὅστις, κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, συνήλθε καὶ κατεπραύνη. Πρέπει νὰ εἴπῃς εἰς τὸν ἀδελφόν σου ὅτι συγκατατίθεται νὰ γείνης σύζυγος τοῦ Δὲ Μοζιρόν.

— Σύζυγος τοῦ... Ποτέ! ἀνέκραξεν ἡ Λουκία.

— Καλῶς! τότε ἄφησε ν' ἀποθάνῃ ὁ ἀδελφός σου.

— Ὅχι! ὄχι!... ἐγὼ θ' ἀποθάνω! ἀνέκραξεν ἡ Λουκία κατασυντριβείσα.

Ἡ Βάλδα ἔκρινεν ὠφέλιμον νὰ ὑποσημειώσῃ τὴν κραυγὴν ταύτην τοῦ ἀπελπισμοῦ.

— Νὰ ἀποθάνετε! τί ὁμιλεῖτε περὶ θανάτου! δὲν θὰ ἀποθάνῃ κανεὶς, δόξα τῷ Θεῷ!

— Συγκατατίθεται; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Δὲν θέλω νὰ ἀποθάνῃ ὁ Λουκιανός! ἀνέκραξεν ἡ Λουκία κρύπτουσα τὴν κεφαλὴν ἐν τῷ προσκεφαλαίῳ τοῦ ἀνακλιντήρος.

Αἰφνης ἀνηγέρθη :

— Θέλω νὰ ἶδω τὸν Λουκιανόν, εἶπεν.

— Ἀνωφελές, ὑπέλαβεν ἡ Βάλδα, μάλιστα θὰ ἦτο ἐπικίνδυνον! Ὁ ἀδελφός σας θὰ ἐβλεπεν ὅτι θυσιαζέσθε δι' αὐτὸν καὶ δὲν θὰ ἐδέχετο. Ἀρκεῖ νὰ τὸν βεβαιώσωμεν, ὅτι συγκατατίθεσθε.

— Θέλω νὰ τὸν ἶδω! ἐπέμεινεν ἡ Λουκία· εἶμαι βεβαία, ἐξ ἐναντίας, ὅτι ἐμὲ μόνην θὰ πιστεύσῃ. Θέλω νὰ τοῦ ὁμιλήσω ἐγὼ ἡ ἰδία.

Ἠγέρθη καὶ ἐβημάτισε κλονουμένη.

— Θὰ ἦνε εἰς τὸ δωμάτιόν του. Πηγαίνω ἐκεῖ.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Βάλδα, εἶνε καλλίτερον νὰ προσκληθῇ.

Ὁ κύριος Δὲ Σεργίῳ ἐσήμανε τὸν κωδωνίσκον. Ὁ ὑπηρέτης εἰσῆλθεν, ἡ δὲ Βάλδα ἔλαβε τὸν λόγον.

— Εἰπέ εἰς τὸν κύριον Λουκιανόν, ὅτι ὁ πατὴρ του ἐπιθυμεῖ νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ τῶρα εὐθύς.

— Ὁ πατὴρ καὶ ἡ ἀδελφή του, προσέθετο ἡ Λουκία.

— Ὁ κύριος Λουκιανός δὲν εἶνε εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀπῆντησεν ὁ ὑπηρέτης. Εἰσῆλθε, διὰ ν' ἀλλάξῃ ἐνδύματα, ἀλλὰ τὸν εἶδον νὰ ἐξέλθῃ.

— Ἀ! θὰ ὑπάγω μόνη, εἶπεν ἡ Λουκία.

Καί, ἀπωθοῦσα τὴν Βάλδαν, ἥτις ἤθελε νὰ ἐμποδίσῃ αὐτήν, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, διέβη τὸν πρόδομον καὶ μετέβη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Λουκιανού, ὅπερ ἦτο συνημμένον τῷ ἰδίῳ.

Ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτή. Τὸ δωμάτιον κενόν.

— Βλέπετε! εἶπεν ἡ Βάλδα, ἥτις εἶχεν ἀκολουθήσει τὴν Λουκίαν.

Ἡ Λουκία, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ αὐτῇ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἶθουσαν καὶ ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν ὑπηρέτην, διὰ συγκεκομμένων λέξεων:

— Ὑπαγε... ὑπαγε... εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ διδάκτορος Ροβέρτου... Πρέπει νὰ ἦνε ἐκεῖ.

— Ὅχι, δεσποσύνη! ὁ κύριος διδάκτωρ Ροβέρτος ἦτο μετὰ τοῦ κυρίου ὑποκόμητος, ὅτε τοὺς εἶδον νὰ ἐξέλθωσι τῆς ἐπαύλεως· παρήλθον δέκα λεπτά.

Ἡ Λουκία, ὡχρά, ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς, συνετρίβη ὑπὸ νευρικῆς ταραχῆς.

— Ὁ ἀδελφός μου!... ὑπετραύλισεν.

— Ὑπαγε! εἶπε μετὰ τραχύτητος ἡ Βάλδα εἰς τὸν ὑπηρέτην, ὅστις ἐξῆλθεν.

Ἡ Λουκία ἐπανελάβε τρεμούσῃ τῇ φωνῇ:

— Ὁ ἀδελφός μου!... Ἐφρονεῦθη! ἐφρονεῦθη δι' ἐμὲ καὶ ὑπ' ἐμοῦ!

Ἐπειτα κατέπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, καὶ κατέρριψε τὰς χεῖρας ἐπὶ τὴν γῆν.

— Ἀπώλεσε τὴν αἰσθησιν! ἀνέκραξεν ἡ Βάλδα.

— Ἀς καλέσωμεν εἰς βοήθειαν, εἶπεν ὁ κύριος Δὲ Σεργίῳ, τείνων τὸν βραχίονα πρὸς τὸν κώδωνα.

— Ὅχι! ὅχι! ὑπέλαβε ζωηρῶς ἡ Βάλδα· ὅχι σκάνδαλα! ὅχι θόρυβον! Ἀς μὴ καλέσωμεν κανένα. Βοηθήσατέ με μόνον νὰ μετακομίσωμεν αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ὁ κύριος Δὲ Σεργίῳ ἔλαβε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς τοὺς βραχίονας. Ἡ Βάλδα ἐκράτησεν αὐτὴν ἀπὸ τῶν ποδῶν, καὶ μετῆνεγκον τὴν Λουκίαν λιπόθυμον εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς, ὅπερ ἦν συνημμένον τῇ αἰθούσῃ.

Ἐξήπλωσαν αὐτὴν πάραυτα ἐπὶ τῆς κλίνης της.

Ἡ Βάλδα ἔλαβε καιρὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅπως μεταλλάξῃ φόρεμα· ἀλλ' ἡ Λουκία ἦτο εἰσέτι ἐνδεδυμένη τὸ ἐνδυμα τοῦ χοροῦ· καὶ ἦτο ἀλγεινοτάτῃ ἡ ἀντίθεσις τῆς ἀποθησκούσης ταύτης μορφῆς, φέρουσα τὰ ἑορτάσιμα ἐνδύματά της.

— Ἀφετέ μας τώρα, εἶπεν ἡ Βάλδα τῷ κόμητι· θὰ συνέλθῃ ταχύτερον ὅταν τὴν ἐκδύσω.

— Δὲν θέλετε, Βάλδα, νὰ σὰς στείλω τὴν θαλαμηπόλόν της;

— Καὶ πάλιν, μὴ κάμετε τίποτε! εἶπεν ἡ Βάλδα· ἄς

ἀποφύγωμεν τὰ σχόλια τῶν ὑπηρετῶν. Δὲν ἔχω ἀνάγκην βοηθείας.

— Βάλδα, μίαν τελευταίαν λέξιν, ἐπανελάβεν ὁ κύριος Δὲ Σεργίῳ. Ὁ υἱός μου ἐξῆλθε μετὰ τοῦ διδάκτορος Ροβέρτου· λέγετε ὅτι δὲν ἐξῆλθον διὰ τὴν μονομαχίαν;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ Βάλδα. Τί ὦρα εἶνε;

— Πέντε καὶ τέταρτον.

— Ἡ μονομαχία συνεφωνήθη δι' ἀργότερον.

— Εἰσθε βεβαία;

— Μάλιστα, δι' ἀργότερον, σὰς ἀπαντῶ. Ἀλλὰ μὴ ἀνοίγετε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἀφετέ μας, σὰς παρακαλῶ.

Ὁ κύριος Δὲ Σεργίῳ ἔρριψεν ἐπὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ, ἀνευ αἰσθήσεων διατελούσης, βλέμμα, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, καὶ κατέλιπε τὸ δωμάτιον.

Ἦτο ἤδη προκεχωρημένη ἡ ἡμέρα.

Ἡ Βάλδα, δραστηρία, ἤρξατο νὰ ἐκπορπῇ τὴν Λουκίαν.

Αἰφνης ἠσθάνθη ὀρμεμφύτως τὴν παρουσίαν ἀνθρώπου, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀπέμεινε κατάπληκτος.

Ἦτο ἡ Ἀγγελίνα, ἥτις εἶχεν εἰσέλθει ἀθορύβως.

Ἦτο ἐνδεδυμένη διὰ τῆς πρωϊνῆς ἐσθῆτος, λευκότερα τῆς λευκοτάτης αὐτῆς ἐνδυμασίας, ἔχουσα τὸ ἦθος τεθλιμμένον, ἀλλ' ἤρεμον.

— Θέλεις νὰ σὲ βοηθήσω, μητέρα; εἶπε τρυφερῶς.

Ἡ Βάλδα δὲν εἶχε προῖδει τὴν παρουσίαν τῆς θυγατρὸς της. Διέμεινεν ἐπὶ τινὰ στιγμὴν ἀναυδος, συναθροίζουσα τὰς σκέψεις αὐτῆς.

— Σὺ ἐδῶ;... εἶπε τῇ Ἀγγελίνῃ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ καλῶς πᾶν ὅ,τι ἔλεγεν. Ἐνόμιζον ὅτι εὐρίσκεσο εἰς τὸ δωμάτιόν σου, ὅτι ἐκοιμάσθῃ. Σοὶ εἶπον νὰ ἀποσυρθῇς εἰς τὸν κοιτῶνά σου.

— Τῷ ὄντι, ὑπέλαβεν ἡ Ἀγγελίνα, ἀλλ' ἤκουσα τὸν κύριον Δὲ Σεργίῳ νὰ λέγῃ εἰς τὴν Λουκίαν νὰ τὸν περιμένῃ εἰς τὴν αἶθουσαν τοῦ πρώτου ἐνδιαιτήματος. Ἡμὴν ἀνῆσυχος δι' αὐτήν. Ἡμὴν ἀνῆσυχος καὶ διὰ σέ. Δὲν ἤδυνήθη νὰ ἀποκοιμηθῇ ὁ θόρυβος τῶν φωνῶν μὲ εἶχε ἀφῶνον καὶ μάλιστα ἔντρομον. Ἠγέρθη καὶ ἦλθον.

Παρετήρησε τὴν Λουκίαν τρυφερότατα.

— Δυστυχῆς μου Λουκία!... Γρήγορα, γρήγορα νὰ τὴν ἐκδύσωμεν.

Ἡ Βάλδα συνῆλθεν εἰς ἑαυτήν.

— Ἐμπρός! τῷ ὄντι! βοήθησόν με, εἶπεν.

Ἡ Λουκία, ἀπαλλαγείσα τῶν ἐνδυμάτων αὐτῆς, ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως, καὶ ἐφάνη ὀλίγον συνερχομένη εἰς ἑαυτήν.

Ἡ Βάλδα κατέβρεχε τοὺς κροτάφους αὐτῆς, ἐνῶ ἡ Ἀγγελίνα ἐδίδεν αὐτῇ νὰ ἀναπνέῃ διάφορα ἄλατα.

Ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς, εἶδε τὴν Ἀγγελίναν καὶ προσεμειδίασεν αὐτῇ, ἔπειτα ὑπετραύλισεν:

— Ὁ Λουκιανός;

— Ἡσύχασον, φιλάττη μου Λουκία, δὲν ὑπάρχει δι' αὐτὸν κίνδυνος, εἶπεν αὐτῇ ἡ Βάλδα.

Ἐρριψε δὲ τὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ ὥρολογίου, ὅπερ ἐδείκνυε πέμπτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν, καὶ ἀνελογίσθη ὅτι κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν στιγμὴν, ἀνευ ἀμφιβολίας, ὁ Μοζιρόν, ἀπελπισθεὶς ἐκ τῆς προσδοκίας, κατέλιπε τὸ ξενοδοχεῖον.

— Ἡ μονομαχία θὰ γίνῃ ἀργότερον, προσέθετο.

Ἡ Λουκία ἐπανελάβε δι' ἐκλειπούσης φωνῆς:

— Ἀργότερον!...

Ἐπειτα ἐπανεπέσεν εἰς τὴν νάρκην αὐτῆς.

Ἡ δύναμις της προφανῶς εἶχε κατασυντριβῇ.

Ἡ Βάλδα τότε εἶπε τῇ Ἀγγελίνῃ, θέτουσα εἰς τὰς χεῖρας ὀθόνην καὶ φιάλην:

— Κράτει καὶ ἐξακολούθει νὰ καταδρέχῃς τοὺς κροτάφους της.

Μετέβη πρὸς τι ἐπικλινάριον τραπέζιον, τεθειμένον ἀπέναντι τῆς κλίνης.

Ἦπληρξεν ἐπὶ τοῦ τραπέζιου τούτου δίσκος καὶ ποτήριον χρυστάλλινον.

Ἡ Βάλδα ἔρριψε ταχὺ βλέμμα ὀπισθεν αὐτῆς· ἡ Ἀγγελίνα, ἐσκυμμένη ἐπὶ τῆς Λουκίας, εἶχεν ἐστραμμένα πρὸς αὐτὴν τὰ νῶτα.

Ἄλλ' ἡ Βάλδα δὲν παρετήρησεν ὅτι ἐν τινὶ κατόπτρῳ, κειμένη ἐπὶ τῆς γωνίας τῆς κλίνης, ἡ Ἀγγελίνα ἠδύνατο χωρὶς νὰ μεταστραφῇ νὰ ἀκολουθῇ πάσας αὐτῆς τὰς κινήσεις.

Ἡ Ἀγγελίνα εἶδε τὴν μητέρα αὐτῆς χέουσαν διὰ τρεμούσης χειρὸς ὀλίγον ὕδωρ εἰς τὸ ποτήριον.

Ἡ Βάλδα ἀφείλε τὸ πῶμα τῆς σακχαροθήκης· ἀλλὰ δὲν ἤγγισε τὴν ζάκχαριν.

Διὰ ταχείας χειρονομίας ἐζήτησεν εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ κοιτωνίου τῆς καὶ ἀνέσυρε δύο τεμάχια σακχάρους καὶ ἔθετο αὐτὰ εἰς τὸ μεθ' ὕδατος ποτήριον.

Ἐπανήλθε τότε πρὸς τὴν κλίνην τῆς Λουκίας κρατοῦσα τὸ ποτήριον τοῦ ὕδατος διὰ τῆς ἀριστερᾶς, καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς στρέφουσα τὸ κοχλιάριον ὅπως ἀναταράξῃ καὶ διάλυσῃ τὴν ζάκχαριν.

Ἡ Ἀγγελίνα δὲν ἔπαυσε καταβρέχουσα τὸ μέτωπον καὶ τοὺς κροτάφους τῆς Λουκίας.

— Πηγαίνει ὀλίγον καλλίτερα, νομίζω, εἶπεν ἡ Βάλδα.

— Πιστεύεις; εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα.

— Ἴσως κοιμηθῇ. Ἡδύνασο τώρα νὰ ἀποσυρθῇς.

— Θὰ ἀποσυρθῶ μαζὺ σου, εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα.

Ἡ Βάλδα, ἐξακολουθοῦσα νὰ κρατῇ τὸ ποτήριον, ἔσυρεν ἡρέμα τὴν θυγατέρα αὐτῆς ἀπὸ τῆς χειρὸς, ὅπως πλησιάσῃ αὐτὴν εἰς τὴν κλίνην.

Διεπέρασε τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, ὅπως ὑπεγείρῃ τὴν κεφαλὴν τῆς Λουκίας. Διὰ τὴν κίνησιν ταύτην τὸ ποτήριον τοῦ ὕδατος περιέπλεκεν αὐτὴν ἐν τῇ δεξιᾷ.

— Ἄφησε νὰ κρατήσω τὸ ποτήριον, εἶπεν αὐτῇ ἡ σὺ· ἡ Ἀγγελίνα.

— Ὅχι! ὑπέλαβεν ἀγροίκως ἡ Βάλδα.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ τῆς δώσω νὰ πῇ; εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου.

Ἡ Βάλδα ἐστράφη ζωνῶς πρὸς τὴν θυγατέρα τῆς, ἐπερωτῶσα δι' ἀνησυχίου βλέμματος αὐτὴν.

Ἡ Ἀγγελίνα προσήλωσεν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα ἀτενές, ἀλλ' ἀπολύτως ἡσυχον.

Ἐπεκράτησε μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς θυγατρὸς δευτερόλεπτον σιωπῆς.

Καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ συντόμου καὶ πικροῦ τόνου, ἡ Βάλδα ἀπῆντησεν αὐτῇ:

— Ὅχι!

Ἐπειτα στερεοῦσα τὴν χεῖρα, προσήγγισε τὸ ποτήριον εἰς τὸ στόμα τῆς Λουκίας:

— Πίε, Λουκία, εἶπεν.

Ἡ Λουκία, ἀνοίξασα ὀλίγον τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ εὐρίσκουσα τὸ ὕδωρ τοῦτο δροσερὸν ὑπὸ τὰ ἀνεγειρόμενα χεῖλη αὐτῆς, ἔπιεν ἀπλήστως.

Ἡ Βάλδα ἐπανεῆθε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου.

Ἡ Ἀγγελίνα προέβαλε τὴν χεῖρα ὅπως ἀναλάβῃ τὸ ποτήριον ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς· ἀλλ' ἡ Βάλδα ἀπέσυρε τὴν ἰδικήν τῆς καὶ ἔθηκε τὸ ποτήριον, εἰς τὸν πυθμένα τοῦ ὁποίου ὑπελείπετο ὀλίγον ὕδωρ καὶ ὀλίγη ζάκχαρις, ἐπὶ τοῦ παρακλιναίου τραπεζίου.

— Εἶνε καλλίτερα! εἶπε καὶ πάλιν. Νομίζω τώρα ὅτι πρέπει νὰ τὴν ἀφήσωμεν νὰ ἀναπαυθῇ.

— Ἔστω, εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα.

Ἀλλὰ προσέθετο:

— Περὶ μείνον! θὰ τὴν ἐναγκαλισθῶ.

Καὶ κλίνουσα ἐπὶ τὴν Λουκίαν:

— Λουκία! ἐφώνησε, Λουκία!... Εἶμαι ἐγώ, μ' ἀκούεις;

Ἡ Λουκία μετὰ δυσκολίας ἀνήγειρε τὰς βλεφαρίδας, καὶ ἐψιθύρισεν:

— Ἀ!... εἶσαι σύ;...

— Ναί, ἐγώ. Μὲ ἀναγνωρίζεις, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Ἀγγελίνα!...

— Ναί, ναί! Λοιπὸν, σὲ παρακαλῶ, Λουκία, εἰπέ μοι:

«Υγίαινε, μικρά μου Ἀγγελίνα». Σὲ παρακαλῶ.

— Υγίαινε... μικρά μου... Ἀγγελίνα, ἐπανελάβε μηχανικῶς ἡ Λουκία.

— Τὴν κουράζεις, εἶπεν ἡ Βάλδα.

Ἡ Ἀγγελίνα ἔθετο μακρὸν φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς Λουκίας.

— Ἐτελείωσεν! εἶπεν εἰς τὴν μητέρα αὐτῆς· ἔρχου, ἂν θέλῃς τώρα.

Ἡ Βάλδα, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν Ἀγγελίναν, μετέβη νὰ κλείσῃ τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου, καὶ, λαβοῦσα τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, κατέλιπε τὸ δωμάτιον τῆς Λουκίας μετ' αὐτῆς.

Ὅτε ἐξῆλθον, ἔσυρε τὴν κλεῖδα ἀπὸ τοῦ κλειθροῦ καὶ ἔθετο αὐτὴν ἐν τῷ θυλακίῳ.

— Δὲν πρέπει νὰ ταραχθῇ, εἶπε τῇ Ἀγγελίνα.

Ἦσαν ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ, ὅπου ἐξετυλίχθη ἡ μεταξὺ τοῦ Δὲ Σερζὺ καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ σκηνή.

Τὸ ὥρολόγιον ἐδείκνυεν ἑκτὴν ὥραν παρὰ τέταρτον.

Ἡ Βάλδα ἐστράφη πρὸς τὴν θυγατέρα τῆς μετὰ τινος ἀνησυχίας.

Ἡ Ἀγγελίνα, ἥτις ἡρώτα τόσον πολὺ πάντοτε, καὶ τὴν ὁποῖαν εὕρισκεν ἀείποτε τόσον ὑποφέρουσαν διὰ τὴν φίλην αὐτῆς, θὰ ἐζήτηι βεβαίως παρ' αὐτῆς ἐξηγήσεις ἐπὶ πάντων τῶν συμβαίνοντων, θὰ ἤκουε, καὶ ἴσως ἤκουσε, τὴν μεταξὺ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς θυγατρὸς λογομαχίαν, ἢ τοῦλάχιστον ἐδράξατο λέξεων τινων ἐπὶ τῇ μονομαχίᾳ τοῦ Λουκιανοῦ. Θὰ ἐπείζε λοιπὸν, ἐρωτῶσα τὴν μητέρα τῆς, καὶ ἡ Βάλδα ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτήν, ὁποῖας ἀπαντήσεις νὰ δώσῃ αὐτῇ καὶ πρὸ πάντων πῶς ἠδύνατο νὰ προφέρῃ τὰς ἀπαντήσεις ταύτας, διότι ἡ ὥρα ἦτο σπουδαιοτάτης σημασίας.

Ἀλλ' ἡ Ἀγγελίνα οὐδεμίαν ἀπέτεινε τῇ μητρὶ αὐτῆς ἐρώτησιν. Ἦτο σοβαρὰ καὶ ἐφαίνετο ἐσκεμμένη, ἀλλ' οὐδόλως ἐστενοχωρημένη.

— Φαίνεται πολὺ καταβεβλημένη! εἶπεν ἡ Βάλδα.

— Ὡ! ναί! εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα, ὑπερβολικῶς καταβεβλημένη.

— Λοιπὸν πήγαινε νὰ ἀναπαυθῇς, νὰ κατακλιθῇς, νὰ προσπαθήσῃς ὅπως κοιμηθῇς.

— Θὰ προσπαθήσω, εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα. Καὶ σὺ;

— Ὡ! ἐγώ, ἔχω ἀκόμη ἐργασίαν, ὀφείλω νὰ μεταβῶ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ κυρίου Δὲ Σερζὺ, διὰ νὰ τοῦ δώσω διαταγὰς τινάς· θὰ σὲ συναντήσω πάραυτα. Πήγαινε, πήγαινε, κόρη μου.

— Δὲν με ἐναγκαλίζεσαι; εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα· διὰ τί δὲν με ἐναγκαλίζεσαι;

— Ἀλλ' ὕστερον! ὑπέλαβεν ἡ Βάλδα μετὰ τρόμου. Ἐπειτα, ἀφ' οὗ θὰ σὲ συναντήσω...

Ἡ Ἀγγελίνα ἔτεινε τὸ μέτωπον αὐτῆς, δι' ἀφελοῦς κινήσεως, ὥς ὅτε ἦτο μικρὸν κοράσιον.

Ἡ Βάλδα ἔθετο φίλημα ἐπὶ τοῦ γλυκεῖος τούτου μετώπου, ἔλκουσα τὴν θυγατέρα τῆς πλησίον ἑαυτῆς, καὶ τὴν ἔθλιψε μετὰ θερμότητος τρυφερότητος ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς.

— Προσφιλεστάτη! προσφιλεστάτη Ἀγγελίνα, εἶπε. Σὲ ἀγαπῶ!... Κόρη μου! ἐνθυμοῦ πάντοτε, ἀκούεις; ὅτι σὲ ἀγαπῶ!

— Ὡ! ναί, βέβαια με ἀγαπᾷς! εἶπεν ἡ Ἀγγελίνα, διὰ παραδόξου καὶ βαθέως τόνου.

Ἀπεσπάσθη ἡρέμα καὶ ἔκαμεν εἰς τὴν μητέρα τῆς, μειδιῶσα, ἐλαφρὸν τῆς κεφαλῆς κίνημα.

— Εὐθὺς μετ' ὀλίγον, εἶπεν ἡ Βάλδα.

Ἡ Ἀγγελίνα ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης. Ἡ Βάλδα, τείνουσα

τὸ οὖς, ἤκουσεν αὐτὴν κλείσασαν τὴν θύραν τοῦ δωματίου της.

Παρετήρησε τὸ ὥρολόγιον. Ἦτο ἑξὶ παρὰ δέκα.

Ἡ Βάλδα, διὰ ταχέων καὶ ἐσπευσμένων βημάτων, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωματίον της, ἔλαβε τὸ ὥρολόγιόν της, οὐτινος τὴν ἀλυσσον, βαδίζουσα, διεπέρασεν εἰς τὸν τράχηλόν της, κατέβη σχεδὸν τρέμουσα τὴν κλίμακα, καὶ διαβάσα δύο ἢ τρία χωρίσματα τοῦ ἱσογείου ἐνδικοιτήματος, εἰσῆλθεν εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, ἐν ἣ τὴν προτεραίαν ἐγένετο τὸ χαρτοπαίγνιον καὶ ἡ πρόσκλησις τοῦ Λουκιανοῦ.

Πρέπει νὰ ἀναμνησθῶμεν ὅτι ἐκεῖθεν ὁ Λουκιανὸς εἶχε δεῖξει εἰς τοὺς μάρτυρας αὐτοῦ τὸ σύμπλεγμα τῶν δένδρων, ἅτινα ἐσκίαζον τὸ μέρος, ὅπου ἔπρεπε νὰ συναφῇ ἡ μονομαχία. Τοῦτο λοιπὸν ἦτο τὸ εἰς τὴν ἔπαυλιν πλησιέστερον διαμέρισμα καὶ ὅθεν ἡ Βάλδα ἠδύνατο νὰ ἀκούῃ.

Τὸ ὑψηλὸν παράθυρον ἦτο κεκλεισμένον ἕνεκα τῆς βροχῆς. Ἡ Βάλδα ἠνέωξεν αὐτό.

Ὁ δροσερὸς τῆς πρωίας ἀὴρ εἰσώρμησεν εἰς τὴν αἴθουσαν μετὰ τοῦ ὄσματος τῶν πτηνῶν.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο σκοτεινός, ἀλλ' ὁ ἀὴρ ἦτο γλυκὺς καὶ δὲν ἔβρεχε πλέον.

Πάντες ἐν τῇ ἐπαύλει ἦσαν παραδεδομένοι εἰς τὸν ὕπνον· ἐντὸς καὶ ἐκτὸς οὐδεὶς θόρυβος ἐτάρασσε τὴν ἡρεμίαν.

Ἡ Βάλδα, ὠχρά, μὲ συνεσταλμένους δακτύλους, ἐκπέμπουσα φλόγας ἀπὸ τῶν μελανῶν αὐτῆς ὀφθαλμῶν, ἐτοποθετήθη ἀπέναντι τοῦ παραθύρου, κατὰ τὸ ἡμισυ βεθυισμένη ἐντὸς τῶν παρὰ τὸ παράθυρον ἀνελισσομένων κισσῶν, ἔλαβε διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς τὸ ὥρολόγιόν της, καὶ, τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην πρὸς τὰ ἐμπρός, ἤκροασθη.

Ἡ ὥρα ἦτο ἑξὶ παρὰ πέντε.

Ὅτε ὁ δείκτης ἔδειξε τὴν ἔκτην, ἡ Βάλδα δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ· ἀπεσπάρθη ἀνευ προφυλάξεως, καὶ, δραξαμένη διὰ τῆς δεξιᾶς τοῦ ἐξώστου, ἔτεινε τὴν κεφαλὴν ὅπως ἀκροασθῇ.

Ἐν, δύο, τρία, τέσσαρα λεπτὰ... Εἰς τὰς ἑξὶ καὶ πέντε λεπτὰ, ἀπομεμακρυσμένος, ἀλλ' εὐδιάκριτος κρότος, προερχόμενος ἀπὸ ἐκτυροστροφῆς πυροβόλου, ἤκούσθη ὅπως σθεν τῶν δένδρων.

Ἡ Βάλδα, ἀφείσα τὸ ὥρολόγιον αὐτῆς, ἔτεινεν ἀφοτέρως τὰς χεῖρας ἔξω τοῦ παραθύρου.

Παρήλθε δευτερόλεπτον.

— Τίποτε! ἓνας μόνον κτύπος! ἐψιθύρισεν ὁ Μοζιρόν μόνος ἐπυροβόλησεν. Ὁ Λουκιανὸς ἀπέθανεν.

Ἐτρεμον πάντα τὰ μέλη αὐτῆς.

Ἐβάδισεν εἰς τὰ ἐνδότερα καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τινος θρόνου, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ὑπὸ θρόμβων ψυχροῦ περιρρομένη ἰδρώτος.

Ἐλεγε κατ' ἰδίαν:

— Ἐκεῖνος ἀπέθανε καὶ ἐκεῖνη ἀποθνήσκει. Τὰ πάντα ἐπέτυχον. Ἐκέρδησα τὴν διπλὴν μερίδα. Εἶνε περίφημον, τρομερόν... ὦ! ἡ θυγάτηρ μου θὰ γείνη πλουσία, εὐτυχής. Θὰ κάμω νὰ ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τοῦ κόμητος. Θὰ νυμφευθῇ τὸν Ροβέρτον. Μονομαχία, δηλητηριάσις· οὐδεὶς γνωρίζει τι περὶ ἐμοῦ! Μόνη ἡ Ἀγγελίνα δύναται νὰ μὲ ὑποπτεύσῃ. Ἀλλὰ τί μὲ μέλει; ἐτελείωσα, εἶμαι ἐτοίμη. Διὰ τὸ ἐλάχιστον ἀπαλλάσσω αὐτὴν ἀπ' ἐμοῦ. Θὰ ἀκολουθήσω τὴν Λουκίαν διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ.

Αἱ σκέψεις αὗται ὀρμητικῶς, πυρετωδῶς περιστροφολοῦντο ἐντὸς τῆς κεφαλῆς αὐτῆς.

Αἰφνης ἡ θύρα ἠνεώγη.

Ὁ Ροβέρτος εἰσῆλθε σοδαρὸς καὶ αὐστηρὸς.

ΜΑ

Τὸ παρελθὸν ἐπανερχόμενον.

Ὡς ἡ Βάλδα εἶδε τὸν Ροβέρτον, ἡ πρώτη σκέψις, ἥτις ἐπηλθεν εἰς τὸ πνεῦμά της, ὑπῆρξεν:

— Ὁ Λουκιανὸς ἐφονεύθη! ἄλλως ὁ διδάκτωρ θὰ ἦτο μαζὺ του.

Ἐπειτα διηρώτησεν αὐτὴν οὐχὶ ἀνευ φρίκης:

— Τί ἦλθε νὰ κάμῃ ἐδῶ;

Καί, κυριεύουσα αὐτῆς, ἐγένετο ἀγέρωχος πάραυτα μετὰ τῆς συνήθους αὐτῇ θρασυτήτος, καὶ ἠρώτησε χαμηλοφῶνως:

— Κύριε διδάκτωρ Ροβέρτε! ... ἀγρυπνος ἔτι; ... ἀνέκραξε, τί συνέβη;

— Τί συνέβη; ἐπανελάβεν ὁ Ροβέρτος· δὲν τὸ ἠξεύρετε λοιπὸν, κυρία;

— Ἀναμφιβόλως, ἀφ' οὗ σᾶς ἐρωτῶ.

— Συνέβη... μονομαχία.

— Μεταξὺ ποίων;

— Μεταξὺ τοῦ Λουκιανοῦ καὶ τοῦ κυρίου Δὲ Μοζιρόν. Εἶνε ἀνωφελὲς νὰ προσποιήσθε πρὸς ἐμὲ τὴν ἐκπληκτον, κυρία. Γνωρίζετε ὅτι ἡ μονομαχία αὕτη ἐγένετο, ἀφ' οὗ ὑμεῖς ἠθελήσατε νὰ γείνη.

— Ἐγὼ! ὑπέλαβεν ἡ Βάλδα.

— Ναί, ὑμεῖς, ἐπανελάβεν ὁ Ροβέρτος, καὶ ἐφ' ὧν μόνον πρέπει νὰ ἐπιπέσωσιν αἱ συνέπειαι.

— Τί παράδοξος κατηγορία; κύριε! ὑπέλαβεν ἡ Βάλδα ὠχρίασα· κατηγορία ἥτις ἐκ μέρους ὧν μὲ ἐκπλήττει καὶ βαθύτατα μὲ λυπεῖ. Εἰς τὴν μονομαχίαν αὐτὴν ποῖος ἦτο ὁ προκαλέσας; Βεβαίως ὄχι ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν.

— Ὁ Λουκιανός.

— Λοιπὸν, ποῖαν ἐπιρροὴν ἠδυνήθη νὰ ἐξασκήσῃ ἐπὶ τοῦ Λουκιανοῦ; Βλέπετε κάλλιστα ὅτι ἡ κατηγορία καταπίπτει ἀφ' αὐτῆς.

— Ὑπάρχουσι πολλῶν εἰδῶν ἐπιρροαί, κυρία· ἡ ἄμεσος ἐπιρροή, διὰ τῆς συμβουλῆς καὶ δι' ἄλλων ὁμοίων· καὶ ἡ ἔμμετος ἐπιρροή, διὰ τῆς δυσπιστίας, διὰ τῆς ἀπειλῆς, διὰ τῆς ἀποθαρρύνσεως. Γνωρίζετε, κυρία, νὰ μεταχειρίζεσθε πάντα τὰ μέσα.

Ἡ Βάλδα ἠνωρθώθη.

— Ἀρκεῖ, κύριε! εἶπεν· ἀκούω πολλὰ. Φαίνεται ὅτι θέλετε νὰ μοὶ ὁμιλήσετε ὡς ἐχθρός· ἀλλ' ἐγὼ δὲν σᾶς παραδέχομαι ὡς τοιοῦτον. Ἀποσύρομαι.

— Λάβετε τὴν καλοσύνην νὰ μείνετε, κυρία, εἶπεν ὁ Ροβέρτος σταθερῶς· ὀφείλει νὰ γείνη μεταξύ μας μία διασάφησις, τὴν ὁποῖαν ἐβράδυνα μέχρι τοῦδε, ἀλλὰ τῆς ὁποίας ἡ κατάλληλος ὥρα ἐφθασεν ἤδη.

— Ἐστῶ, εἶπεν ἡ Βάλδα, ἀλλ' ἂς ἀναβάλωμεν τὴν συνομιλίαν αὐτὴν, σᾶς παρακαλῶ, δι' ἄλλην ὥραν.

— Εἶνε οὐσιῶδες, κυρία, νὰ ὁμιλήσωμεν πάραυτα — καὶ τοῦτο διὰ τὸ συμφέρον σας — πρὶν ἢ ἐπανιδεῖτε τὸν κύριον Δὲ Σερζύ.

— Ἀλλὰ, κύριε, θὰ σᾶς παρατηρήσω, ὅτι ἐρρίψατε εἰς τὴν ψυχὴν μου θανάσιμον ἀνησυχίαν. Ἡ μονομαχία, καθ' ὅσον, παρασκευασθεῖσα παρ' ἐμοῦ, ἂν συνήθην, ποῖον τὸ ἐξ αὐτῆς ὄφελος;

— Θὰ τὸ μάθετε. Θὰ τὸ μάθετε εὐθὺς μετ' ὀλίγον. Ἐν πάσῃ ὁμως περιπτώσει, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γείνη τίποτε. Ἀλλὰ μὴ τρέχετε τόσο πολύ, διὰ νὰ πληροφορηθῇτε ἂν αἱ βολαὶ ὧν ἐπέτυχον ἢ ὄχι.

— Πάλιν! εἶπεν ἡ Βάλδα ἀνορθουμένη ὑπερηφάνως. Γνωρίζετε, κύριε, ὅτι, ὅπως ρίπτονται κατὰ γυναικὸς τόσον βαρεῖς λόγοι, εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑπάρχωσιν ἀκαταμάχητοι ἀποδείξεις. Ἐχετε τοιαύτας;

— Οὐδεμίαν, εἶπεν ὁ Ροβέρτος.
— Ἀληθῶς! ὑπέλαβεν ἡ Βάλδα θριαμβευτικῶς. Καὶ τολμάτε!...

— Δὲν ἔχω ἀποδείξεις, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, ἀλλ' ἔχω προγεγονότα, ἔχω συμπεράσματα, τὰ ὅποια δι' ἐμέ ἰσοδυναμοῦσι πρὸς βεβαιότητα.

— Συμπεράσματα! ἀνέκραξεν ἡ Βάλδα δι' ἐντιμον ἀνθρώπον, ὡς ὑμεῖς, κύριε διδάκτωρ Ροβέρτε, ἀπλᾶ συμπεράσματα δὲν δύνανται νὰ δικαιώσωσι σοβαρὰν κατηγορίαν θὰ ἦτο ἀνάγκη πραγμάτων.

— Ἐχω πράγματα, ἀπήντησεν ὁ Ροβέρτος. Ἐχω πρὸ πάντων ἓν, βαρύτερον καὶ τῶν βαρυτέρων ἀποδείξεις.

— Παρὰ τίνος ἐμάθετε αὐτό; ἠρώτησεν ἡ Βάλδα, ἥτις ἐσκέφθη διὰ πρώτην φοράν προδοσίαν τινὰ ἐκ μέρους τοῦ Μοζιρόν.

— Τὸ ἔμαθον παρ' ἐμοῦ αὐτοῦ.

— Καὶ εἶνε πρόσφατον;

— Ἀνέρχεται εἰς δύο περίπου ἑτῶν διάστημα. Ναί, παρήλθον ἤδη δύο ἔτη ἀπὸ τῆς δεκάτης τρίτης Ὀκτωβρίου.

— Δεκάτης τρίτης Ὀκτωβρίου! ἐπανέλαβεν ἡ Βάλδα, ἥτις ἠσθάνθη ἐαυτὴν ὠχρίασσαν.

— Κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ροβέρτος, τὸ δωμάτιον τῶν δωρεὰν γινομένων ἱατρικῶν μου ἐπισκέψεων ἦτο ἀκόμη ἐν Μονμάρτη, ἀλλὰ θὰ ἄφινον αὐτὸ μετὰ δύο ἡμέρας, καὶ διὰ τοῦτο ἐρριζώθη εἰς τὴν μνήμην μου ἡ ἡμερομηνία τῆς δεκάτης τρίτης Ὀκτωβρίου. Μετὰ τέσσαρας ἢ πέντε ἱατρικὰς συμβουλὰς, τὰς ὁποίας ἔδωσα εἰς πτωχοὺς, εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου γυνὴ μελανείμων, ἐνδεδυμένη μὲ τὰ ἐνδύματα ἐκείνα, τὰ ὅποια οὐδὲν λέγουσιν εἴτε περὶ τῆς ἡλικίας, εἴτε περὶ τῆς περιουσίας, εἴτε περὶ τῆς κοινωνικῆς θέσεως. Πυκνὴ καλύπτρα ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπον αὐτῆς. Ἦτο δὲ ἀδύνατον νὰ διακρίνη τις καὶ ἐν μόνον χαρακτηριστικὸν τοῦ προσώπου τῆς.

— Ἰδοὺ ὅτι προοιμιάζεσθε ὡς μυθιστόρημα! εἶπεν ἡ Βάλδα μετ' εἰρωνικοῦ μειδιάματος.

— Καὶ θὰ τελειώσω ὡς τραγῳδίαν, ὑπέλαβεν ὁ Ροβέρτος. Ἡ γυνὴ αὕτη ἐκάθησε, χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τὴν καλύπτραν καὶ μοι εἶπε: «Δὲν ἦλθον διὰ νὰ ζητήσω δι' ἐμέ ἱατρικὴν συμβουλήν, κύριε διδάκτωρ, ἦλθον διὰ νὰ σὰς ἐρωτήσω περὶ τῆς μητρὸς μου, ἡ ὁποία πρὸ ἔτους ἀσθενεῖ βαρύνως καὶ μένει κλινήρης, καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν εὐρίσκειται εἰς κρίσιν. Ἀλλὰ, μολονότι ὁ συνήθης ἱατρὸς αὐτῆς δὲν ἀπουσιάζει, δὲν θὰ ἡδυνάμην νὰ σὰς φωνάξω χωρὶς νὰ τὴν ἀνυσυχώσω· πρόκειται νὰ μάθω ἐν τοσούτῳ, ἂν ἦνε εἰς κατάστασιν νὰ ὑπομείνῃ φρικτὸν κτύπημα, δεινὴν λύπην». Τότε ἡ γυνὴ αὕτη, ἀνευ δισταγμῶν, μοι περιέγραψε τὰ συμπτώματα καὶ τὰς προόδους τῆς ἀσθενείας, μετὰ τοσαύτης ἀκριβείας, τοιαύτης σαφηνείας, μεθ' ὧν ἤθελεν ἐκθέσει αὐτὰ πεπειραμένος ἱατρός.

— Ἐνθυμεῖσθε πάσας τὰς λεπτομερείας ταύτας; εἶπεν ἡ Βάλδα.

— Ἐγώνισθον πολὺ διὰ νὰ μὴ λησμονήσω καμμίαν. Ἡ περιγραφὴ αὐτῆς ἀσθενείας ἦτο ὑπερτροφία τῆς καρδίας ἢ ἀνευρισμός, ἀναπτυχθεὶς ὑπὸ τῶν θλίψεων καὶ τῶν ὀδυνῶν. Δύνανται δὲ νὰ παραταθῇ ἐπὶ ἔτη διὰ πολλῶν φροντιδῶν καὶ ἐπιτηδείων τρόπων· ἀλλ' αἰφνίδιος καὶ σφοδρὸς κλονισμός δύνανται νὰ ἐπιφέρῃ ἄμεσον καὶ κεραυνόβολον καταστροφὴν. Ἡ γυνὴ ἐτελείωσε λέγουσά μοι ὅτι εἶχε λάβει τὴν αὐτὴν πρῶταν ἐξ Ἀμερικῆς ἐπιστολήν, ἀγγέλουσα αὐτῇ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Ὑπῆρχεν ἀρκετὰ σπουδαῖον χρηματικὸν συμφέρον νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὴν μητέρα αὐτῆς τὴν ὀλεθρίαν εἰδησιν, ἀλλ' ἡδύνατο ἀκινδύνως νὰ ριψοκινδυνεύσῃ διὰ τὴν ἀσθενή.

— Ἡ ἐρώτησις ἦτο ἀνωφελής, μοι φαίνεται, εἶπεν ἡ Βάλδα, διότι ἡ ἀπάντησις δὲν ἡδύνατο νὰ ἦνε ἀμφίβολος.

— Ὁ κίνδυνος ἦτο πρόδηλος, τῳόντι, εἶπεν ὁ Ροβέρ-

τος· ἀλλ' ἐν τίνι μέτρῳ; αὐτὸ ἦτο ἄγνωστον, καὶ ἀναμφιβόλως ἐξ αὐτῆς ἐξηρτάτο νὰ γνωρίσῃ τις αὐτό. Ἡ ἀπόκρισις μου ἦτο καταφατική: — Εἰς τὴν κατάστασιν εὐρίσκετο ἡ ἀσθενής, συγκίνησις τοσοῦτον σφοδρά, ὅχι μόνον δύναται, ἀλλ' ὀφείλει ἀλανθάστως νὰ φονεύσῃ αὐτήν. Τὸ νὰ ἀναγγείλωσιν εἰς αὐτὴν ἀποτόμως τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ, τὸν ὅποιον ἀγαπᾷ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἦτο ἀποκεχωρισμένη πρὸ ἑτῶν καὶ τοῦ ὁποίου προεδόκα τὴν ἐπιστροφὴν, τὸ νὰ ἀναγγείλωσι λοιπὸν τὸν θάνατον αὐτὸν ἦτο, κατ' ἐμέ, ἀληθὴς δολοφονία. — Ἡ κεκαλυμμένη γυνὴ διεκήρυσεν ὅτι δὲν ἐδίσταζε πλέον, καὶ ἀντὶ πάσης θυσίας ἀπεφάσισε νὰ κρύψῃ τὸ μυστικὸν ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς, τὴν εἰδησιν τοῦ θανάτου, καὶ ἀπεσύρθη εὐχαριστοῦσά με.

— Καὶ ἔπειτα; ἠρώτησεν ἡ Βάλδα.

— Ἐπειτα, ὑπέλαβεν ὁ Ροβέρτος, τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας, δεκάτης τρίτης Ὀκτωβρίου, εἰς τι μέγαρον τοῦ Προαστείου Ἀγίου Ὀνωρίου, δυστυχῆς μήτηρ, πάσχουσα ἐκ τῆς ἀσθενείας, τῆς τοσοῦτον καλῶς ὑπὸ τῆς κεκαλυμμένης γυναικὸς περιγραφείσης, μήτηρ, περιμένουσα τὴν προσεχῇ ἐπάνοδον τοῦ υἱοῦ τῆς, ἐμάνθανε πιθανῶς τὴν ψευδῇ εἰδησιν τοῦ θανάτου τοῦ, καὶ ἔπιπτε κατακεραυνωθείσα.

— Πιθανόν! ἐπανέλαβεν ἡ Βάλδα διὰ δηκτικοῦ ὕφους. Ἀ! αὐτὰ λοιπὸν εἶνε τὰ συμπεράσματα! Τίς βεβαίως ὑμᾶς, ὅτι ὑπάρχει σχέσις τις μεταξὺ τῆς ἀποθανούσης τὴν ἑσπέραν καὶ τῆς κεκαλυμμένης γυναικὸς τῆς πρῶτης!

— Ἀνεγνώρισα βραδύτερον τὴν γυναῖκα.

— Δὲν εἶχετε ἰδεῖ τὸ πρόσωπον αὐτῆς.

— Ἀνεγνώρισα αὐτὴν ἐκ τῆς φωνῆς.

Ἡ Βάλδα συνήθροισε πᾶν ὅ,τι ἡδύνατο νὰ δώσῃ αὐτῇ παρουσίαν πνεύματος, ψυχραιμίαν καὶ ἐνεργητικότητά· διότι ἐνόει ὅτι ἔφρευγεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῆς τὸ ἔδαφος, καὶ ἤθελε νὰ φυλάξῃ τοῦλάχιστον ὅ,τι ἡδύνατο νὰ ὑπερασπίσῃ.

— Κύριε, εἶπε τῷ Ροβέρτῳ, δὲν θὰ κατατρίψω τὸν καιρὸν μου διὰ νὰ σὰς ἐρωτήσω ποῖον εἶνε τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποιον ἐνομίσατε ὅτι ἀνεγνώρισατε· εἶνε πρόδηλον ὅτι, κατὰ τὴν κρίσιν ὑμῶν, εἰμαι ἐγώ.

— Εἰσθε ὑμεῖς, τῳόντι, κυρία, εἶπεν ὁ Ροβέρτος.

— Καλλίστα! Ἀλλὰ παρατηρήσατε· πάντα ταῦτα ἐπὶ τέλους στηρίζονται εἰς εἰκασίας, καὶ ὑποθέσεις. Εἰς αὐτὰ, δύο πράγματα ὑπάρχουσι γνωστὰ καὶ βέβαια· ἡ πρὸς ὑμᾶς ἐπίσκεψις τῆς κεκαλυμμένης ἐκείνης γυναικὸς, καὶ ὁ αἰφνίδιος θάνατος τῆς κυρίας Δὲ Σερζὺ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Τὰ λοιπὰ εἶνε ἀπλὰ ὑποψίαι. Ὑποπτεύετε ὅτι ἡ ἄγνωστος ἐκείνη γυνή, τῆς ὁποίας δὲν εἶχετε ἰδεῖ τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ τῆς ὁποίας νομίζετε ὅτι ἐνθυμεῖσθε τὴν φωνήν, δυνάτῃ νὰ ἦμαι ἐγώ. Καὶ ἂν ἦνε ἄλλη; Ὑποπτεύετε ὅτι ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ ἐφονεύθη δι' ἀπροσδοκήτου κτύπου ψευδοῦς εἰδήσεως, πληροφορηθεῖσα τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ τῆς. Καὶ ἂν ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ ἀπέθανε φυσικώτατα ὑπὸ τῆς θανατηφόρου ἀσθενείας, τὴν ὁποίαν ὁ νόμιμος ἱατρὸς ἐπεκύρωσεν; Ἀληθῶς, κύριε, ὅλα αὐτὰ εἶνε μάλλον φαντασιώδη, ἐπιτρέψατέ μοι δὲ νὰ προσθέσω καὶ ὅχι εὐθουδικία. Δὲν οἰκοδομοῦσι τόσον φρικτὴν κατηγορίαν ἀβασίμως. Ἀς ἰδῶμεν ἂν ἦσθε ἔνορκος, ἢ καθυπέβαλλον πιθανὴν περίπτωσιν εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν σας, θὰ ἡδύνασθε νὰ με καταδικάσετε;

— Θὰ ἡδυνάμην βεβαιῶς, εἶπεν ὁ Ροβέρτος.

— Προβαίνω ἀπώτερον· ὑποθέσωμεν ὅτι εἰσθε ἔνορκος κριτής· σὰς ἔφερον τὰ δυνατὰ ἢ, ἂν θέλητε, τὰ πιθανὰ συμπεράσματα καὶ θὰ καταδικάζετε εἰς τὴν λαίμητόμον τὸν ἔνοχον, νομίζετε ὅτι θὰ ἡδύνασθε νὰ με θέσητε ὑπὸ κατηγορίαν;

— Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Ροβέρτος, οἱ δικασταὶ ἔχουσιν ἀνάγκην ὕλικῶν ἀποδείξεων, καὶ τοὶ αἱ ὕλικαι ἀποδείξεις πολλάκις δύνανται νὰ ἀπατῶσιν. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται δι'

ἐμὲ μήτε νὰ καταδικάσω, μήτε νὰ σᾶς κατηγορήσω. Ἀναγνωρίζω ὅτι, ὄχι μόνον ἀπέναντι τοῦ κυρίου Δέ Σερζύ, ἀλλ' ἀπέναντι, ἀδιάφορον τίνος, θὰ εἴχετε δίκαιον διὰ τὰς κατηγορίας μου, καὶ θὰ ἦτο παράτολμον καὶ ἀνωφελές, νὰ συντάξῃ τις αὐτὰς κατὰ τύπους. Ἀφῆκα λοιπὸν τὸ παρελθὸν νὰ κρύπτηται εἰς τὸν τάφον τῆς κυρίας Δέ Σερζύ.

— Εὐτυχῶς! εἶπεν ἡ Βάλδα προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ ὑπερηφάνως· εὐτυχῶς, καὶ προσθέτω: φρονίμως.

— Ὡ! σταθίτε, κυρία! ὑπέλαβεν ὁ Ροβέρτος. Ἄς ἀφήσωμεν ἤδη πᾶσαν δικαστικὴν πράξιν καὶ πᾶσαν ποινικὴν ἐπικύρωσιν, — χωρὶς νὰ θελήσωμεν νὰ διερευνήσωμεν τὰ ἐλατήρια καὶ τὰ αἰτία, τὰ ὅποια πάντοτε καὶ ἰσχυρῶς ἀκολουθοῦσι, κατ' ἐμέ, τὰς ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις — ὁμιλοῦντες ἐκ συνειδήσεως καὶ πρὸς συνείδησιν, καὶ ἡ ὑμετέρα δὲν θὰ διαψεύσῃ τὴν ἰδικήν μου, διακηρύττω καὶ βεβαιῶ ὅτι σεῖς εἴσθε ἡ ἔνοχος τοῦ θανάτου τῆς κυρίας Δέ Σερζύ.

Ἡ Βάλδα τετρομαγμένη, μόνον διὰ νευρικοῦ γέλωτος ἠδυνήθη νὰ ἀπαντήσῃ.

— Ναί, γελάτε ἡχρότερον! εἶπεν ὁ Ροβέρτος, εἰμαι πολὺ βέβαιος ὅτι φρικιάτε ἐσωτερικῶς.

Ἐγένετο παῦσις καὶ ἔπειτα πάλιν ἐπανελάθεν:

— Ἄν τίποτε δὲν ἠδυνάμην ν' ἀποδείξω, δὲν θὰ ἠδυνάμην καὶ νὰ πράξω. Ἀλλ' ἐμάντευσα κάλλιστα τὰ αἰτία, τὰ ὅποια σᾶς ὤθησαν εἰς τὸ ἔγκλημα κατ' ἐκείνης, ἥτις πλέον δὲν ὑπῆρχε, καὶ ἐπετήρουν τοῦλάχιστον τὰ σχέδιά σας, καὶ αὐτὰς τὰς σκέψεις σας, ἐναντίον ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἔμενον ἀκόμη.

Ἡ Βάλδα, κατ' ἐπιφάνειαν ἀκίνητος καὶ ἀπαθής, ἀλλὰ μυχίως τεθορυβημένη, ἔλεγε κατ' ἰδίαν:

— Ποτὲ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν θὰ πιστεύσῃ μετ' ὀλίγον εἰς τὴν αὐτοχειρίαν τῆς Λουκίας!

Ὁ Ροβέρτος ἐξηκολούθησεν:

— Εἰπέτε καὶ πάλιν ὅτι αἱ κατηγορίαι καὶ αἱ ὑπόνοιαί μου στηρίζονται ἐπὶ ὑποθέσεων· ἀλλὰ, ὡς πρὸς ἐμέ, ὅ,τι ἐπράξατε, ἔρριπτεν ἀμυδρὸν φῶς ἐπὶ ἐκείνων, τὰ ὅποια ἠδυνάσθε νὰ πράξητε. Μετὰ τὴν μητέρα ἦσαν τὰ τέκνα, τὰ ὅποια ἐκώλυον τὰ φιλόδοξα ὀνειροπολήματα ἢ τὴν φιλαργυρίαν ὑμῶν, καὶ τὰ ὅποια ὀφείλετε νὰ καταστρέψετε.

— Ἀφ' οὗ σκέπτομαι, εἶπε πικρῶς ἡ Βάλδα, ὅτι ὁ ἐντιμότερος καὶ ὁ ἀγνότερος ἄνθρωπος, τὸν ὅποιον ἐγνώριζον, εἶνε ἱκανὸς νὰ προβλέπῃ ἢ μάλλον νὰ φαντάζεται, τοιαύτας μοχθηρίας!

— Αὐτὸ εἶνε, ὡς νὰ ἐλέγετε, κυρία, ὅτι πρέπει νὰ μὴ ἦνέ τις ὑγιής, ὅπως γνωρίζῃ τὰς ἀσθενείας. Ἐμάντευσα τὰ σχέδιά σας, σᾶς λέγω! καί, ἂν πάντοτε δὲν ἐνόησα τὰ μέσα σας, παρηκολούθησα ὁμως τὰς πράξεις σας. Καὶ δὲν ἀνέμενα τὸ συμβεβηκός, ὅπως γείνη γνωστὸν ὅ,τι παρεσκευάζετε μονομαχίαν μεταξὺ τοῦ Λουκιανοῦ καὶ τοῦ κυρίου Δέ Μοζιρόν.

— Διὰ τί λοιπὸν τότε, εἶπεν ἡ Βάλδα, ἠμπόδισα τὴν μονομαχίαν μεταξὺ τοῦ κυρίου Δέ Μοζιρόν καὶ ὑμῶν; Διότι ἀγνοῶ ἂν ἀμφιβάλῃτε περὶ αὐτοῦ, ἐγὼ εἰμαι ἡ ἐμποδίσασα τὴν μονομαχίαν.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ μὴ σᾶς γνωρίσω χάριν δι' αὐτό, ἀπήντησεν ὁ Ροβέρτος· πιστεύω ὅτι θὰ ἐξηρχόμην ἐκ τῆς μονομαχίας ταύτης ὑγιῆς καὶ σῶς. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἂν ὁ θάνατός μου ὤθει τὴν Λουκίαν εἰς ἐσχάτην ἀπόφασιν, ὁ σκοπός σας ὡς ἐκ τούτου θὰ προσεβάλλετο κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον. Λοιπὸν τὸν Λουκιανὸν κατ' ἀρχὰς ὤφειλετε νὰ ἐποφθαλμιᾶτε, καὶ τὸν Λουκιανὸν ὤφειλον ἐνισχυόμενος νὰ προφυλάττω.

— Ἄ! τὸ ἔργον ἦτο δυσχερές, καὶ εἴσθε φοβερὰ ἀντίπαλος. Εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, ἀνεπτύξατε ἀνήκουστον ἰσχύϊ πανουργίας καὶ θρασύ-

τητος, καὶ λέγω καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἴσως θὰ κατεβαλλόμην, ἂν ἐβοήθουν ὑμῖν οἱ ἐπίκουροί σας ὅπως ἐβοήθησαν ἐμὲ οἱ βοηθοί μου.

— Σκέπτεται λοιπὸν ὅτι ἐνίκησεν; Εἶπε κατ' ἰδίαν ἡ Βάλδα μετ' ἀγωνίας.

Καὶ ἐπανελάθεν ὑψηλῇ τῇ φωνῇ:

— Μὴ ὁμιλεῖτε πλέον δι' αἰνιγματῶν· ἀλλὰ μὴ ἐλπίζετε ὅτι μὲ φοβίζετε ἢ μὲ ἐκπλήττετε διὰ τοῦ μυστηρίουδους σας ἡθους. Ἡ μονομαχία αὕτη, τὴν ὁποίαν, καθ' ὑμᾶς, τοσοῦτον ἐπιτηδεῖως παρεσκεύασα, βλέπω ὅτι δὲν ἐγένετο.

— Ἐγένετο, κυρία. Ἀφῆκα τὸν τόπον τῆς μονομαχίας ὅπως σᾶς συναντήσω ἐδῶ.

— Τί εἴχετε νὰ κάμῃτε μετ' ἐμοῦ;

— Εἶχον νὰ σᾶς ἀντιπαραβάλλω κατὰ πρῶτον μὲ τὰς παρελθούσας πράξεις σας καὶ τὸ ἔκαμα. Εἶχον νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι γνωρίζω καὶ ποῦ βαδίζετε. Ἐφθασεν ἡ ὥρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ μεταξὺ ὑμῶν καὶ ἐμοῦ μυστικῶς καὶ ὑποκώφως ἀρξάμενος πόλεμος ὀφείλει νὰ ἐξακολουθήσῃ ἢ νὰ λήξῃ σήμερον...

— Σᾶς παρακαλῶ, ἐξηγηθήτε, κύριε!... εἶπεν ἡ Βάλδα ὅλως ἀνήσυχος.

— Ἐξηγοῦμαι, εἶπεν ὁ Ροβέρτος. Ἰδοὺ πᾶν ὅ,τι μέλλω νὰ εἴπω.

ME

Αἱ δύο μονομαχίαι.

Ἡ Βάλδα, ἐντεινάσα τὸν τράχηλον, ἔσυρεν ἐγγύτερον τὸ θρονίον αὐτῆς. Ὁ Ροβέρτος ἐξηκολούθησεν:

— Ὅτε ἐπανήλθον χθὲς μετὰ μεσημβρίαν, ἔμαθον μετ' ἐκπλήξεως ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Λουκιανοῦ, ὅτι, παρὰ τὰς ἱκεσίας μου, παροξυνθεὶς ὑπὸ τῶν προκλήσεών σας, προσέβαλε καὶ ἐπροκάλεσε τὸν κύριον Δέ Μοζιρόν καὶ ὅτι ἐμονομάχει τὴν ἐπαύριον, εἰς τὰς ἑξ, διὰ πιστολίου. Ὁ Λουκιανὸς ἦτο ἤδη φονευμένος!

— Ἀλλὰ, μετὰ τὴν πρώτην τοῦ θάμβους καὶ τοῦ τρόμου στιγμὴν, εὐτυχῆς σκέψις ἐπῆλθεν εἰς τὸ πνεῦμά μου, καὶ εἶπον κατ' ἑαυτὸν ὅτι ἴσως ὑπάρχει μέσον νὰ σωθῇ διὰ τῆς αὐτῆς ἐπικινδύνου ὑπερβολῆς.

— Ἀμέσως ἀπηύθυνα τηλεγράφημα εἰς Νάντην εἰς τὸ πρόσωπον ὅθεν ἦλθον. Μετὰ μίαν ὥραν ἔλαβον τὴν ἀπάντησιν. Τὸ πρόσωπον, εἰς τὸ ὅποιον εἶχον γράψῃ, μοι ἔλεγεν ὅτι ἤρχετο διὰ τῆς νυκτερινῆς ἀμαξοστοιχίας, ἥτις διέρχεται ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ κατὰ τὴν πέμπτην ὥραν τῆς πρωτῆς παρὰ τέταρτον· μὲ παρεκάλει δὲ ὅπως τὸν περιμένω εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ σιδηροδρόμου.

— Μόλις ἐτελείωσεν ὁ χορὸς ἐξῆλθον τῆς ἐπαύλεως τὴν πρωτάν, κατὰ τὴν τετάρτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν.

— Ὁ Λουκιανὸς ἠθέλησε νὰ μὲ συνοδεύσῃ μέχρι τοῦ σταθμοῦ, ἀλλὰ μὲ ἀφῆκεν ὅπως ὑπάγῃ καὶ κρατήσῃ δωμάτιον εἰς γειτονικὴν ἀγροικίαν, τῆς ὁποίας ἰδιοκτητὴς ἦτο ἡ ἀδελφὴ του. Ἐκεῖ ὠδήγησα τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποιον ἀνέμενον καὶ κατάρθωσα νὰ ἐπιτύχῃ παρ' αὐτοῦ γνωστοποίησιν, τὴν ὁποίαν, παρὰ τὴν ἐπιμονήν μου, μοι εἶχε χθὲς ἀρνηθῇ.

— Ἀφ' οὗ ἀντηλλαξάμεν ὀλίγας λέξεις μετὰ τοῦ Λουκιανοῦ καὶ ἐφωδιάσθημεν διὰ τοῦ σπουδαίου τούτου ἐφοδίου, διηυθύνθη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ἐκτύπησα τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ κυρίου Δέ Μοζιρόν.

— Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ ὥρα ἦτο, κατὰ τὸ ὥρολόγιόν μου, πέντε καὶ δέκα.

— Ὁ κύριος Δέ Μοζιρόν εἶχεν ἐγερθῇ. Ἡ μάλλον δὲν εἶχε κατακλιθῇ, καὶ ἐφαίνετο περιμένων. Ἀλλὰ βεβαίως δὲν ἦμην ἐγὼ ὁ περιμενόμενος.

— Ἐκπλήττεσθε, διότι μὲ βλέπετε, κύριε, τῷ εἶπον· ἐρχομαι διὰ τὴν μετ' ὀλίγον μονομαχίαν.

» — Δὲν εἴσθε μάρτυς, καθ' ὅσον γνωρίζω, κύριε, ἀπὴν-
τησεν· ἐν τούτοις εἴσθε ἐλεύθερος νὰ υπάγετε εἰς τὸν τόπον
τῆς μονομαχίας ὡς χειρουργός· ἀλλὰ σὰς προειδοποιῶ ὅτι,
ἂν ὁ κύριος Λουκιανὸς Δὲ Σερχὺ δὲν ἀποφασίσῃ νὰ ζητήσῃ
συγγνώμην, ἡ παρουσία σας θὰ εἶνε ὀλοτελῶς ἀνωφελής.

» — Ναί, γνωρίζω, κύριε, ἀπεκρίθη, ὅτι ἔχετε τὴν
συνήθειαν εἰς τὰς διὰ πιστολίου μονομαχίας σας νὰ φο-
νεύητε τὸν ἀντίπαλον, τὸν ὅποιον κατεδικάσατε· ἀλλ'
ἦλθον ἐδῶ ἀκριβῶς ὅπως ἐνεργήσω διὰ νὰ μεταβάλητε
τὴν φορὰν ταύτην τὰς συνηθείας σας.

» — Μήπως εἴσθε παράφρων, κύριε, καὶ μοὶ ὀμιλεῖτε
οὕτω;

» — Ὅχι, ὑμεῖς θὰ ἦσθε παράφρων, ἂν δὲν μὲ ἀκού-
σετε. Κρατῶ εἰς τὰς χεῖράς μου ἐναντίον σας ὄπλον
τρομερώτερον τοῦ πιστολίου σας.

» — Ποῖον ὄπλον;

» — Μίαν συναλλαγματικὴν.

» — Δὲν ἐννοῶ. Συναλλαγματικὴν ἀνεξόφλητον; Συ-
ναλλαγματικὴν ὑπογεγραμμένην ὑπ' ἐμοῦ;

» — Ὅπισθογεγραμμένην μόνον παρ' ὑμῶν, ἀλλ' ὑπο-
γεγραμμένην ὑπὸ τῆς κυρίας Μαρουσσέ. Ἀλλ' ἡ ὑπογραφή
εἶνε πλαστή.

» — Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν ἐξε-
μάνη, ἦλθε πλησίον μου, καὶ τρίζων τοὺς ὀδόντας μοὶ εἶπε:

» — Ψεύδεσθε!

» Ἀλλ' ἐγὼ ἤμην ἡρεμος, ὅπως εἶμαι τὴν στιγμὴν
αὐτὴν καὶ ἀπῆντησα μετ' ἡρεμίας:

» — ὦ κύριε, πιστεύετε τῷ ὄντι ὅτι τὸ ἔγγραφον
ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον θὰ σὰς ἀποστείλῃ εἰς τὸ κάτεργον,
κατεστράφη. Ἀλλὰ θὰ πληροφωρηθῇτε τὴν ὥρην μετ' ὀλίγον,
διότι ἐπληροφωρήθητε περὶ τούτου καλῶς πρῶτον ἐγώ. Ὅτε
ἐσκέφθητε ὅτι ἡ κυρία Μαρουσσέ ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν
σας, ὑπεγράψατε ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς τὴν συναλλαγματι-
κὴν ταύτην.

» Ἦτο δι' ἐξ ἐβδομάδας καὶ τὸ ποσὸν ἦτο ἀρκετὰ
στρογγύλον, μὰ τὴν ζωὴν μου! Τεσσαράκοντα χιλιάδες
φράγκων! Ὅτε ἡ ἡμέρα τῆς ἐξαργυρώσεως ἐφθάσε, προε-
ποιήθητε τὸν ἀπελπιν, καὶ ἡ κυρία Μαρουσσέ εὗρε τὰς
τεσσαράκοντα χιλιάδας φράγκων. Ἠγνῶει δὲ ὅτι ἡ συν-
αλλαγματικὴ ἐξεδόθη παρ' αὐτῆς.

» Καθὼς εἶδεν αὐτὴν, ἐνόησε τί εἴσθε. Ἐπλήρωσεν
οὐχ ἥττον· καί, ὅτε ἀρχίσατε νὰ διαδραματίζετε τὴν
σκηνὴν τῶν τύψεων τοῦ συνεδότος, αὐτὴ σὰς εἶπε, σὰς
διεβεβαίωσεν, ὅτι ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ τὴν συναλλαγματι-
κὴν. Τὸ πρῶτον κίνημα αὐτῆς ἦτο πραγματικῶς νὰ τὸ
πράξῃ, ἀλλ' ἐσκέφθη: Ἀφ' οὗ εἶχεν ἀφήσει τὴν τιμὴν
αὐτῆς εἰς τὰς χεῖρας τοιοῦτου ἀνθρώπου ὡς ὑμεῖς, δὲν
ἦτο ὠφέλιμον καὶ καλὸν νὰ κρατήσῃ καὶ αὐτὴ τὴν ἡμε-
τέραν; Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι ἐφύλαξε τὴν συναλλαγματι-
κὴν. — Βλέπετε, κύριε, ὅτι τὸ ἰδικόν μου ὄπλον εἶνε τρο-
μερώτερον τοῦ ἰδικοῦ σας.

» Ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν μὲ ἠκουσεν, ὀφείλω νὰ τὸ
ὁμολογήσω, μετὰ μεγίστης ψυχραιμίας· καὶ ὅτε ἐτελείωσα
μοὶ εἶπεν:

» — Εἶμαι ἡναγκασμένος, κύριε, νὰ ἐπαναλάβω ὅτι
ψεύδεσθε. Ἐνομίσατε λοιπὸν ὅτι θὰ ἐπίστευον εἰς τὸν
λόγον σας, καὶ ὅτι διὰ τὸν φόβον ἐγκλήματος, μὴ υπάρ-
χοντος, τὸ ὅποιον ὑποτίθεται ὅτι ἔγινε εἰς τινὰ γωνίαν,
εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ Βολταίρου, θὰ ἐφειδόμεν τῆς ζωῆς τοῦ
κυρίου Λουκιανοῦ; Ἄν ἦνε τοιαύτη ἡ ἐλπίς σας, εἶνε
ἀνωφελής, καὶ λυποῦμαι, διότι σὰς γνωστοποιῶ ὅτι εἶνε
σφαλερά.

» — Ἡ συναλλαγματικὴ, εἶπον, δὲν εἶνε εἰς γωνίαν
οὔτε εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ Βολταίρου· εἶνε ἐκεῖ, εἰς τὸ θυ-
λάκιον τοῦ ἐπενδύτου μου καὶ ἂν θέλητε νὰ τὴν ἴδῃτε...

» — Ναί, ἐπεθύμουν νὰ τὴν ἴδω!

» Ὑπῆρχεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου τράπεζα· ἐτοπο-

θετήθη ὀπίσθεν τῆς τραπέζης ταύτης, θέσας αὐτὴν με-
ταξὺ τοῦ κυρίου Δὲ Μοζιρόν καὶ ἐμοῦ, καὶ ἔσυρα ἀπὸ τοῦ
θυλακίου μου σεσημασμένον χάρτην, ὀλίγον κιτρινωθέντα,
τὸν ὅποιον ἀνέπτυξα.

» Μόλις εἶδεν αὐτὸν ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν ἐρρίφθη ἐπ'
ἐμοῦ διὰ νὰ τὸν ἀρπάσῃ. Ἀλλ' ἀπέκρουσα τὸ κίνημα. Ἐνεκα
τῆς τραπέζης ἔλαβον εὐκαιρίαν νὰ ἐπαναθέσω τὸν χάρτην
εἰς τὸ θυλάκιόν μου· ἤρπασα τὸν τεταμένον τοῦ κυρίου
Δὲ Μοζιρόν βραχίονα, καὶ ἐπειδὴ εἶμαι εὐρωστώτερος
αὐτοῦ, τὸν ἤρπασα ἐκ τῆς παλάμης, καὶ ἔρριψα αὐτὸν
ἰσχυρῶς πρὸς τὰ ὀπίσω.

» Ἐξω φρενῶν, ἔσπευσε πρὸς τὴν κλίνην, ἔσυρε τὸ πο-
λύκροτον, καί, ἀτενίζων με:

» — Τὸν χάρτην αὐτόν! ἢ σὰς φονεύω!

» — Ὅχι!

» Ἐπυροβόλησεν. Ἀλλ' εὐθὺς ἐκλίνα τὴν κεφαλὴν· ἡ
σφαῖρα περιέφλεξε μόνον τὴν κόμην μου καὶ συνέτριψεν
ὀπισθὲν μου τὸν ἐπὶ τῆς ἐστίας καθρέπτην.

— Ἄν σὰς ἐφόνευεν, ὁ ἀθλιός! ἀνέκραξεν ἡ Βάλδα,
φρικιώσα εἰς τὴν ιδέαν ὅτι ὁ ἀνθρώπος ὅστις ἦτο ἡ ζωὴ
τῆς Ἀγγελίνας, ἠδύνατο νὰ ἀποθάνῃ.

— Δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος, κυρία, ὑπέλαβεν ἡσύχως ὁ
Ροβέρτος. Ἔως ὅτου ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν λάβῃ τὸν και-
ρὸν νὰ συνέλθῃ εἰς ἑαυτόν, ὥρμησα πρὸς αὐτόν καὶ ἀπέ-
σασα ἀπὸ τῶν χειρῶν του τὸ πολύκροτον. Ἡμὴν ἰσχυρό-
τερος ἐκείνου!

» Ἐκράτουν ἀνὰ χεῖρας τὸ ὄπλον, ὅτε εἰσῆλθεν ὁ ὑπη-
ρέτης τοῦ ξενοδοχείου φοβηθεὶς ἐκ τοῦ θορύβου τῆς ἐκ-
πυρσοκροτήσεως.

» — Δὲν εἶνε τίποτε, τῷ εἶπον· ἐνῷ παρετήρουν τὸ
πολύκροτον αὐτὸ ἐπυροβόλησε τυχαίως πέρασε εἰς τὸν
λογαριασμὸν τὸν καθρέπτην.

» Μόλις ὁ ὑπηρέτης ἀνεχώρησε, παρετήρησα ἀτενῶς
τὸν κύριον Δὲ Μοζιρόν, ὅστις, ὡχρὸς ὡς νεκρός, ἔπεσε ἐπὶ
τινος καθέδρας.

» Μετὰ τινων λεπτῶν σιωπῆν, μοὶ εἶπε δι' ἀσθενοῦς
φωνῆς καὶ πικροῦ μειδιάματος:

» — Νομίζετε, δὲν εἶνε ἀληθές, κύριε, ὅτι προφανῶς
εἶμαι δολοφόνος.

— Διὰ τὸ πρὸ ὀλίγου συμβάν; ὅχι, κύριε. Νομίζω ὅτι,
ἐπειδὴ ἐβλέπετε τὸν ἑαυτὸν σας κατεστραμμένον, κατε-
λήφθητε ὑπὸ μανίας καὶ παραφορᾶς, καὶ ὅτι δὲν ἐγνωρί-
ζετε πλέον τί ἐκάμνετε. Θὰ ἦσθε μάλλον δολοφόνος ἂν
ἐφονεύατε μετ' ὀλίγον τὸν Λουκιανόν. Ἠλθον ἐδῶ διὰ νὰ
παρὰκωλύσω τὸν φόνον αὐτόν, ἢ ἂν θέλετε, τὴν μονομα-
χίαν αὐτὴν.

» Ἐκράτουν πάντοτε εἰς τὰς χεῖρας τὸ πολύκροτον καὶ
ἐπαιζον μετ' αὐτοῦ ἀφελῶς.

» — Σὰς εὐγνωμονῶ, εἶπεν ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν, καθ'
ὀλοκληρίαν καταβεβλημένος. Ἡ μονομαχία αὕτη ἐν τού-
τοις, ἄφετε νὰ εἴπω, καὶ παρὰ τὴν μεσολαβησίαν σας, ἦλ-
πισα πάντοτε ὅτι δὲν θὰ συνήπτετο. Ὁ κύριος Λουκιανὸς
Δὲ Σερχὺ καὶ οἱ μάρτυρες αὐτοῦ θὰ σὰς μαρτυρήσωσιν ὅ,τι
δὲν ἔπαυσα νὰ διακηρύξω εἰς αὐτούς.

» — Ναί, ἀλλ' ἀπαιτεῖτε ὥστε ὁ Λουκιανὸς νὰ σὰς
ζητήσῃ συγγνώμην;

» Ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν παρετήρησε τὸ ὥρολόγιόν του.

» — Δὲν δύναμαι νὰ εἴπω ὅτι ἀπαιτῶ αὐτὸ ἀκόμη.
Εἶχεν, εἶπε, μέχρι τῆς πέμπτης καὶ ἡμισείας ὥρας καιρόν.
Ἀλλὰ μόνον τριῶν λεπτῶν προθεσμία ὑπολείπεται ἀκόμη,
καὶ ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι ἐκεῖνοι ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστη-
ρίζομαι θὰ μὲ διαψεύσωσι.

» Ἡγέρθη, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου
του, ὅθεν βλέπει τις εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν τὴν πρὸς τὴν
ἐπαυλιν ἀγούσαν καὶ κρούων ἐπὶ τῆς ὑάλου, ἐπιθύρισε
μεταξὺ τῶν ὀδόντων του:

» — Ἀρχίζω μάλιστα νὰ λέγω ὅτι ἐκεῖνοι ἐπὶ τῶν

ὁποῖων ἐβασιζόμην μὲ ἐπρόδοσαν. Ὅχι! ἡ προδοσία εἶνε λέξις λίαν ἀσθενής! Δὲν μὲ ἐπρόδωσαν μόνον, μὲ ἐνέπαιζαν.

— Περὶ τίνος ὁμιλεῖτε!

— Ὁμιλῶ περὶ τῆς κυρίας Δὲ Σερζύ! ἀνέκραξε λυσσῶδως.

— Καὶ παρατηρῶν ἐκ νέου τὸ ὥρολόγιόν του:

— Εἶνε πέμπτη καὶ ἡμίσεια. Ἐμπρός! βλέπω καταφανῶς ὅτι ἡμην βλάξ. Βλέπω τί ἤθελε ἡ γυνὴ αὕτη ἀπὸ ἐμέ.

— Τί ἤθελεν;

— Ἦθελεν... ἤθελε, μὰ τὸν θεόν! νὰ τῆς φονεύσω τὸν Λουκιανόν!

Ἀπευθυνόμενος δὲ πρὸς τὴν Βάλδα, ὁ Ροβέρτος προσέθετο:

— Ἡ κατηγορία, τῆς ὁποίας εἴσθε τόσον ἀναξία, κυρία, σὰς παρακαλῶ νὰ παρατηρήσητε ὅτι δὲν προέρχεται ἐξ ἐμοῦ μόνου.

Ἡ Βάλδα, σκυθρωπή, ἔκαμε διὰ τῆς χειρὸς κίνημα ὡς εἰ παρεκάλει τὸν Ροβέρτον νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἐκεῖνος ἐξηκολούθησεν:

— Ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν ἐβημάτισε τότε κατὰ μῆκος ἐν τῷ δωματίῳ. Ἐπειτα, ἰστάμενος πρὸ ἐμοῦ:

— Τώρα μεταξὺ ὑμῶν καὶ ἐμοῦ, εἶπε, πρέπει νὰ τελειώσωσι καὶ νὰ κανονισθῶσι τὰ πάντα. Καὶ πάλιν, παραδίδομαι εἰς τὴν διακρίσιν σας. Διατυπώσατε λοιπὸν τοὺς ὅρους σας.

— Συνίστανται εἰς δύο, εἶπον. Ὁ πρῶτος εἶνε νὰ μὴ γίνῃ ἡ μονομαχία αὕτη καὶ τοῦτο, χωρὶς ἐν τοσοῦτῳ ὁ κύριος Λουκιανὸς Δὲ Σερζύ νὰ σὰς ζητήσῃ συγγνώμην. Ὁ δεύτερος εἶνε, νὰ παραιτηθῇτε διὰ παντὸς ἀπὸ πᾶν σχεδίου γάμου μεταξὺ τῆς δεσποσύνης Δὲ Σερζύ καὶ ὑμῶν.

— Καὶ ὅταν οἱ ὅροι αὗτοι ἐκπληρωθῶσι θὰ μοὶ ἀποδώσῃτε τὴν ἀθλίαν αὕτην συναλλαγματικήν;

— Νομίζω ὅτι ἡ κυρία Μαρουσσέ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει, θὰ σὰς τὴν ἀποδώσῃ.

— Ὡ! Ὁκταβία! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν, κτυπῶν τὸ μέτωπον! ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι αὕτῃ ἡ ἰδία μὲ παρέδωκεν!

— Μὴ κατηγορεῖτε τὴν εὐγενῆ καὶ ἀξίαν αὕτην γυναῖκα, κύριε Δὲ Μοζιρόν! Ἐγνώριζον ὅτι αὕτῃ εἶχεν ἐναντίον σας τρομερὸν ὄπλον· ἀλλὰ μόλις πρὸ μίᾳ ὥρας ἔμαθον ποῖον εἶνε τὸ ὄπλον αὐτό. Χθὲς ἔτι ἠρνήθη πεισματωδῶς νὰ μοὶ τὸ παραχωρήσῃ. Μόνον ἐπὶ τῇ φρικτῇ καταστροφῇ, ἥτις θὰ προέκυπτεν ἐκ τῆς μονομαχίας, μοὶ ἔδωκεν αὐτὸ διὰ νὰ σὰς δέσῃ τὰς χεῖρας καὶ σῶσῃ τὸν φίλον μου.

— Ναί, ἀλλ' ἐμέ, μὲ κατέστρεψεν.

— Ποῖος ἐκ τῶν δύο εἶνε ἐνοχος; ὅταν οἱ δύο ὅροι ἐκπληρωθῶσι αὕτῃ οὐδὲν τοῦ λοιποῦ θὰ ἔχῃ κοινὸν μετ' ὑμῶν καὶ θὰ ἐπανορθώσῃ τὸ ὀλέθριον καὶ ἀτυχὲς αὐτὸ ἔγγραφον· ἐμπιστεύθητε εἰς τὴν γενναιοῦτά της.

— Ἐμπρός, ἔστω, εἶπεν ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔχω ἐγὼ ὅρους νὰ σὰς προβάλλω, ἔχω ὅμως νὰ ζητήσω παραχωρήσεις. Εἰπατε, ἂν ἀγαπᾶτε, εἰς τὴν κυρίαν Δὲ Σερζύ, ἡ ὁποία ἀναμφιβόλως εἶνε ἐχθρά σας, ὅπως εἶνε καὶ ἰδική μου, διὰ ποίου μέσου μὲ ἠναγκάσατε εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν· ἐκτιμῶ αὕτην ὀλίγον, καὶ ἀξίζει ἀκόμη ὀλιγώτερον ἐμοῦ. Ἀλλὰ, σὰς παρακαλῶ, νὰ μὴ εἴπητε τίποτε εἰς τὸν κύριον Δὲ Σερζύ, ἐν ᾗ περιπτώσει ἤθελον παραβῇ τὰς ὑποχρεώσεις μου, καὶ ἀφ' οὗ ἤθελον παραποιηθῇ τῆς χειρὸς τῆς δεσποσύνης Λουκίας.

— Συμφωνῶ μὲ ὑμᾶς κατὰ τοῦτο, κύριε, εἶπον· ἀλλὰ πρὸς ἀσφάλειαν θὰ κρατῶ τὴν συναλλαγματικήν, μέχρις οὗ ἐξασφαλίσθῃ περὶ τῆς πλήρους ἐκτελέσεως τῆς ὑποσχέσεώς σας.

— Δηλαδή, ὑπέλαβεν, ὅταν ἡ δεσποσύνη Δὲ Σερζύ

νυμφευθῇ μετ' ἄλλου; Καλῶς! Θὰ περιμείνω μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ἀλλὰ μὴ ἀρνηθῇτε τὴν ἄλλην αἵτησιν, τὴν ὁποίαν σὰς ἀπηύθυνε.

— Ποῖαν;

— Εἶπατε πρὸ ὀλίγου ὅτι ἡ μονομαχία αὕτη δὲν θὰ ἐγίνετο. Πρέπει νὰ γείνη, κύριε. Συμφωνήσατε μετ' ἐμοῦ νὰ μὴ ἀναβληθῇ. Ἐνθυμήθητε ὅτι ἐχαρκτηρίσθητε ὡς κλέπτης καὶ ἐρραπίσθητε ὑπὸ τοῦ κυρίου Λουκιανοῦ. Γνωρίζετε ἐν τοσοῦτῳ καλῶς, καὶ ὑμεῖς ἐπ' ἴσης δὲν ἀγνοεῖτε, ὅτι δὲν ἡπάτων ποσῶς εἰς τὸ παιγνίδιον! Δὲν εἰμαι ἀνανδρος, κύριε· καὶ δὲν δύναιμαι, δὲν θέλω, νὰ νομισθῶ τοιοῦτος! Παίζω λίαν εὐκόλως, λίαν σκληρῶς, μετὰ τῆς ζωῆς τῶν ἄλλων, καὶ θὰ σὰς ἐδίδον τὴν ἀποτρόπαιον ἀπόδειξιν· ἀλλ' ἐπίσης διακινδυνεύω καὶ τὴν ἰδίαν μου ζωὴν. Μοὶ εἶνε, τώρα μάλιστα, λίαν ἀδιάφορον, ἂν ἀποθάνω· ἀλλ' εὗρετε καλὸν ὅτι ἐπιμένω ἀκόμη νὰ μὴ ἀποθάνω ἡτιμασμένος. Ἀφήσατε τὴν μονομαχίαν αὕτην νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμον της, κύριε, σὰς ἱκετεύω περὶ τούτου. Μείνατε βέβαιος ὅτι ὁ κύριος Λουκιανὸς Δὲ Σερζύ θὰ ἐξέλθῃ ὑγιὲς καὶ σῶος, ἀφ' οὗ καὶ μίαν μόνην σταγὸνα αἵματος ἂν ἐλάμβανον παρ' αὐτοῦ, θὰ ἐλαμβάνετε περιπλέον τῆς ζωῆς μου. Ἀλλὰ τέλος, ἀφ' οὗ δὲν εἰμαι δειλός, σὰς παρακαλῶ, σὰς ὀρκίζω, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ μὴ φανῶ τοιοῦτος.

Ἐδίστασα ἐπὶ στιγμὴν· ἀλλὰ τὸ ὕψος αὐτοῦ ἦτο τόσον εἰλικρινές, εἶχεν ἐν τῷ βλέμματι αὐτοῦ τοιαύτην στενοχωρίαν, ὥστε ᾤκτειρα τὸν δυστυχῆ τοῦτον.

— Συγκατανεύω, εἶπον.

— Ἀ! εὐχαριστῶ! ἔκραξε παραφόρως. Εἶνε καιρὸς πρὸς μεταβάσιν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ἄς μεταβῶμεν ἐκεῖ ἕκαστος χωριστά. Μὴ εἴπατε τίποτε εἰς τὸν κύριον Λουκιανόν περὶ τῶν μεταξὺ ἡμῶν συμβάντων καὶ ἀφετέ με νὰ ἐνεργήσω.

Ἡ Βάλδα ἤκραστο ἄφρονος, ἀκίνητος, μὲ προσηλωμένον βλέμμα, μὲ συνεσφιγμένα χεῖλη, θεωροῦσα τὸ ἀποτρόπαιον αὐτῆς σχέδιον κατὰ τὸ ἥμισυ καταρραγέν· ὀλιγώτερον πεφοβισμένη ἴσως δι' ὅ,τι ἐστερήθη, ἢ δι' ὅ,τι ἐπέτυχεν.

Ἐρριπτε δὲ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν λάθρα ἀγωνιῶν βλέμμα ἐπὶ τὸν Ροβέρτον, ὅστις περιχαρὴς διότι ἐσώθη ὁ Λουκιανός, ἐφαίνετο ὅτι ποσῶς δὲν ἐνεθυμεῖτο τὴν Λουκίαν.

Μετὰ τινα παῦσιν, ὁ Ροβέρτος ἐκπληκτος ὀλίγον ἐκ τῆς βαθείας ταύτης σιωπῆς, ἐξηκολούθησεν:

— Θὰ ἦσθε ἴσως τώρα, κυρία, κατὰ τι περίεργος, ἀφ' οὗ ἐμάθατε τὴν ἔκβασιν τῆς μονομαχίας αὐτῆς. Δὲν θὰ εἴπω ὅτι ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν ἀπηλλάγη ἔνεκα τούτου, τὸ παρελθόν του βαρύνει ἐπ' αὐτοῦ σφόδρα βαρέως διὰ τοῦτο· ἀλλὰ τέλος θὰ ἴδῃτε ὅτι ἀπεσῦρθη καὶ τὴν φορὰν αὕτην ἀπὸ τῆς δυσχεροῦς καὶ ἐπικινδυνουόδου, εἰς ἣν εἶχεν εἰσέλθει.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξῆλθε μετ' ἐμοῦ ἐκ τοῦ ξενοδοχείου, μὲ παρεκάλει νὰ λάβῃ τὰ χρεώδη, ἔχων, μοὶ εἶπε, νὰ γράψῃ ἐπιστολὴν τινα.

Ἦτο ἀκριβῶς ἕκτη ὥρα, ὅτε ἔφθασα ἐπὶ τοῦ πεδίου. Ὁ Λουκιανὸς καὶ οἱ τέσσαρες μάρτυρες ἦσαν ἤδη ἐκεῖ.

Ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν, ὅστις εἶχε παρακολουθήσει ἀντίθετον διεύθυνσιν, ἔφθασε συγχρόνως μὲ ἐμέ.

Δὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν κύριον Λουκιανόν, καὶ ἂν ἀκόμη ἤθελον. Ἀλλ' ἡμην βέβαιος περὶ τῆς ἀφοβίας αὐτοῦ, καὶ εἶχον ὑποσχεθῇ εἰς τὸν κύριον Δὲ Μοζιρόν ὅτι θὰ τηρήσω σιωπὴν.

Ἐχαιρετίσθησαν ἐκατέρωθεν.

Οἱ ὅροι εἶχον κανονισθῇ πρότερον. Οἱ ἀντίπαλοι ἐτοποθετήθησαν εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι καὶ πέντε βημάτων, ἔχοντες τὸ πλεονέκτημα νὰ προχωρῶσιν ἀνὰ πέντε βήματα, καὶ νὰ ἀποσύρωνται κατὰ βούλησιν.

[Ἐπεται τὸ τέλος].